

Pompoen Probleem
Rani De Vadder
Jeugd

Op 31 oktober, Halloween, trok Bianca het bos in. Dat was een jaarlijkse traditie die door haar familie werd afgewisseld.

Dit jaar was het haar beurt – voor de eerste keer mocht zij de pompoen gaan zoeken die door de rest van de familieleden ergens was verstopt. Als ze de pompoen vond, moest ze die mee naar huis nemen en werd hij voor de deur gezet, zodat hij de boze geesten op afstand kon houden.

Haar familie was erg bijgelovig, ook al geloofde Bianca niet in geesten.

Als de pompoen niet voor de deur werd gezet, deed iedereen alsof het niet erg was, maar Bianca wist wel beter. Twee jaar geleden had haar neef, Nestor, de pompoen niet gevonden. Hij had geen extra stuk worteltaart gekregen en iedereen had hem vuile blikken toegeworpen. De hele avond hadden sommige familieleden angstig naar buiten gekeken, om daarna Nestor nog maar eens belachelijk te maken. Dat wilde Bianca koste wat het kost vermijden.

Dus, met haar telefoon in haar rechterhand en een wandelstok in haar linker, banjerde Bianca door het bos. De bomen bogen zich nieuwsgierig naar haar toe en de struiken fluisterden tegen haar. In een grote den hield een raaf zijn kopje schuin en kraste naar haar.

‘Zwijg maar,’ riep ze naar het beest.

Pas na een uur dacht Bianca dat ze in de buurt was. Ze zat erg diep in het woud en het bereik van haar telefoon was weg. Nijdig stompte ze op het apparaat, maar dat hielp natuurlijk voor geen snars. In plaats daarvan maakte haar telefoon een reeks piepgeluiden.

Fronsend schudde ze hem heen en weer. Het geluid bleef maar doorgaan – en het klonk erg vreemd.

‘Wat voor grap is dit nou?’ snauwde Bianca kwaad. ‘Wil Nestor me misschien saboteren zodat ik die pompoen ook niet vind en hij niet langer de enige is die gefaald heeft?’

Net zo plots als het gepiep was begonnen, hield het weer op. Bianca keek op en spitste haar oren: niets.

Schouderophalend strompelde ze weer verder door het dik pak sneeuw. Ondertussen vielen er nieuwe, erg grote vlokken naar beneden die in haar ogen terecht kwamen en in haar haren bleven plakken. Ze drukte haar armen tegen haar zij, trok haar bevroerende neus op en versnelde haar pas.

Toen, ineens, verscheen de pompoen. Hij was enorm groot – zeker zo groot als een forse boxer – en het oranje van zijn schil was oogverblindend fel onder de dikke sneeuwdeken. Bianca kon wel dansen van vreugde. Razendsnel spurtte ze naar voren, greep de pompoen beet, en probeerde hem op te tillen.

Hij woog een ton - zwaarder dan elke pompoen die ze ooit had vastgehouden. Hijgend veegde ze wat zweet van haar voorhoofd en hield haar handen in haar zij. Ze moest een oplossing vinden, anders kwam ze nooit voor het donker thuis.

Uiteindelijk rolde Bianca het touw dat ze had meegenomen af en bond dat rond de omtrek van het gevaarte. Daarna sjordde ze het touw over haar rechterschouder en begon te trekken.

‘OEF!’ Kreunend struikelde ze vooruit. Langzaam sleepte ze de pompoen achter haar aan door de sneeuw en liet daarbij diepe sporen achter.

Gelukkig was Bianca zo blij dat het haar was gelukt, dat ze de kracht vond om door te gaan. Ondertussen werd het al wat donkerder, dus ze stak het lampje van haar telefoon aan om bij te schijnen en de weg naar huis terug te vinden.

Toen in de verte de lichten van het grote landhuis van haar familie verschenen, hoorde ze opnieuw dat vreemde gepiep. Nijdig draaide ze haar telefoon om en staaarde er kwaad naar.

‘Ophouden!’ siste ze tegen het apparaat. ‘Nu!’

Maar hoe hard ze de telefoon ook heen en weer schudde, het geluid stopte niet. Pas na een paar minuten drong het tot Bianca door dat het geluid misschien helemaal niet afkomstig was van haar telefoon, maar van iets of iemand anders. Ze liet het touw los en draaide zich om, terwijl

ze ondertussen het lampje over de bomen liet glijden. Van zodra het op de pompoen scheen, hapte Bianca naar adem.

‘Wat is dát?’

Met ingehouden adem spurtte ze naar de pompoen toe en bewoog het licht op en neer. Door het gezicht dat in de pompoen was gesneden, zag ze een vage, bruinachtig vorm. Het leek op een dier – een kleine kat of hond – met spitse oren en een dikke pluimstaart. Verward nam Bianca de steel in haar handen en gaf een harde ruk, maar dat werkte niet.

Plots zag ze dat er aan de onderkant een gat was gemaakt door tanden die in de pompoen hadden gebeten. Ze ging op haar knieën zitten om naar binnen te kijken. ‘O!’

Een klein, rood vosje staaarde haar aan. Het had zwarte puntjes aan zijn oren en wit rond zijn donkere neusje. Toen het haar gezicht zag, begon het weer te piepen. ‘Dus jij maakte dat geluid,’ zei Bianca. ‘Nu snap ik het.’

Het vosje kefte en kwispelde met zijn kleine staart. Bianca begreep er niets van. Misschien had zijn moeder het wel in de pompoen gestoken om het te beschermen, of misschien was dit een vieze streek van Nestor.

Wel begreep ze dat ze het vosje niet zomaar in de sneeuw kon achterlaten. Met deze kou zou dat zeker zijn dood worden.

‘Kom op.’ Bianca ging rechtop staan en begon aan de pompoen te trekken. Ondertussen keek ze vaak naar achteren om zich ervan te vergewissen dat het beestje er niet ineens vandoor ging. Maar het vosje was erg braaf en bleef gewoon zitten. ‘We zijn er bijna,’ besloot Bianca trots. ‘Goed gedaan, jongen.’

Maar zodra ze voor de ingang van het landhuis stond, twijfelde Bianca.

Wat zou haar familie hiervan vinden? Wat als ze het vosje als een geest zagen? Misschien gooiden ze het wel weer buiten, of ze stopten het in een kooi...

Besluiteloos staaarde Bianca naar de pompoen. Haar ogen begonnen te prikken. In haar nek had zich een laagje angstzweet gevormd. Ze

moest snel een beslissing nemen, anders zou iedereen denken dat ze net als Nestor had gefaald.

Uiteindelijk boog ze zich over de pompoen en knielde neer. De sneeuw doorweekte meteen haar broek. Knarsetandend stak ze haar hand naar binnen, tot ze iets zachts raakte, en trok het vosje voorzichtig naar buiten. Het welpje kefte zacht en verward. ‘Sst,’ mompelde Bianca. ‘Verraad ons nou niet.’

Na eens diep te hebben ingeademd, stopte ze hem in haar trui. Ze trok de rits van haar jas aan en voelde de rode vossenharen kriebelen in haar nek.

Even stond ze giechelend buiten, tot ze aan het gevoel gewend raakte en haar glimlach wist te verbergen.

Het vosje kefte nog een paar keer, maar werd al snel stiller. Hij nestelde zich steviger tegen haar aan, duidelijk tevreden met de warmte die ze uitstraalde en Bianca gaf hem een aaitje over zijn kop. ‘Nu braaf zijn, hoor,’ fluisterde ze.

Ze klopte met haar knokkels op de deur en trok aan de bel. Na een minuut of twee gleed de deur open. Nestor stond voor haar. ‘Bianca,’ zei hij. ‘En?’

Ze zweeg even, zag de hoop in zijn ogen omdat hij verwachtte dat ook zij geen pompoen had gevonden. Met een grijns stapte Bianca opzij en toonde hem de enorme, oranje groente. ‘Gelukt!’

‘O.’ Nestor keek nijdig. ‘Goed gedaan.’

Hij haalde wat kaarsen, die Bianca naar binnen duwde door het gezicht dat in de voorkant was gekerfd. Meteen gloeide de binnenkant van de pompoen op in een warm geel licht dat de geesten op afstand zou houden.

Toen ze klaar was, volgde ze Nestor naar binnen. Voor Bianca echter de kans kreeg om haar jas uit te doen, werd ze begroet door haar familie. Handen vielen op haar schouders en ze kreeg trotse klopjes op haar armen en hoofd.

‘Goed gedaan, Bianca!’ riep haar opa. ‘Het is je gelukt!’

‘Natuurlijk zou het haar lukken,’ zei hij haar moeder.

‘Pompoen!’ riep haar kleine zusje, Lola.

‘Bedankt allemaal, maar ik moet nog even mijn jas en schoenen...’

‘Laat ons dat maar doen, schat.’ Bianca’s moeder knielde meteen voor haar neer en begon haar veters los te maken. Ondertussen ritste haar oma Bianca’s jas open. Panisch duwde Bianca meteen haar handen tegen haar trui aan en voelde het vosje ineenkrimpen onder haar aanraking. Ze had geluk dat iedereen zo luid was, anders hadden ze zeker het zachte gepiep gehoord dat onder Bianca’s kleren vandaan kwam.

Haar enige optie was nu doodstil blijven zitten en een moment zoeken om weg te glippen. Terwijl Bianca het welpje zowat op haar schoot duwde, met de trui eroverheen, probeerde ze zo kalm mogelijk te glimlachen en naar de lovende woorden van haar familie te luisteren.

Onder de tafel veegde ze echter heel de tijd haar handen aan haar broek af en tikte haar been nerveus op de vloer.

‘Laten we eten.’ Bianca’s tante en moeder zetten dampende schotels pompoensoep op tafel, die ze snel uitdeelden. Even vergat Bianca het vosje, terwijl ze hongerig de oranje vloeistof, die gloeiendheet was, naar binnen slurpte.

‘Was het eng in het woud?’ vroeg Lola.

Bianca schudde haar hoofd. ‘Helemaal niet, joh.’

‘Het is juist cool,’ zei haar andere neef, Lukas. ‘Ik was al na een kwartier terug. Jij deed er echt lang over, Bianca.’

‘Niet iedereen is zo stoer als jij,’ zei ze plagerig tegen Lukas.

Hij was een echte opschepper, maar wel lief. Ook nu woelde hij door Bianca’s haren. ‘Je hebt het goed gedaan,’ bekende hij grinnikend. ‘Maar niet zo goed als ik,’ voegde hij er toch nog aan toe.

Bianca porde hem in zijn zij en hij porde terug. Een piepje klonk op vanonder haar trui.

‘Wat was dat?’ vroeg Nestor met een frons.

‘Niets,’ antwoordde Bianca snel. Ze drukte een hand op haar buik. ‘Lukas porde me te hard.’

Houd je stil, alsjeblieft. Braaf zijn, vosje. Ze haalde diep adem, beverig van de zenuwen. *Straks verraad je ons nog.*

Bianca merkte dat ze zich niet kon ontspannen. Toen de soep op was, probeerde naar het toilet te gaan, maar toevallig was die altijd bezet. Ze schoof heen en weer op haar stoel, friemelde aan haar trui en legde steeds snel haar handen op tafel als ze zich daarop betrapte.

Ze was opgelucht toen de hoofdmaaltijd werd gebracht. Iedereen kreeg heerlijke stukken gebraden kip voorgeschoteld, maar op het moment dat Bianca een hap wilde nemen, draaide haar maag zich om. Haar keel zat op slot van de zenuwen. Het leek wel alsof iemand een baksteen in haar buik had gelegd zodat ze niet meer kon eten. Het bestek in haar handen trilde vreselijk.

Moeizaam nam ze muizenhapjes en slikte luid door. Nestor wierp haar steelse blikken toe. Lukas en Lola lachten gewoon en leken niets te merken.

Toen, plots, ging het volledig mis.

Voor Bianca ook maar iets kon doen, voelde ze het gewicht van het vosje verdwijnen. Kleine klauwtjes prikten in haar benen terwijl het diertje zich over haar broek naar beneden liet glijden. Alleen zij hoorde de plof waarmee het welpje op de vloer terecht kwam. In paniek liet Bianca haar stuk kip vallen, wat haar de kans gaf om te kijken. Razendsnel zakte ze schuin naar beneden op haar stoel.

Het vosje keek haar met onschuldige ogen aan.

‘Kom hier,’ siste Bianca.

Als antwoord greep het vosje het stuk kip dat ze had laten vallen tussen zijn tanden. Zijn kopje zag er plots erg ondeugend uit, alsof het dier wilde zeggen: ik kom helemaal niet.

‘Alsjeblieft,’ kreunde Bianca, maar het vosje draaide zich om en ging ervandoor.

Met rode wangen ging Bianca overeind zitten. ‘Ik liet een stuk kippen vallen,’ zei ze lachend, al had ze vreselijk veel zenuwen, ‘maar ik vind het niet meer.’

‘Opgegeten door de geesten?’ spotte Lukas.

Nestor fronste kwaad. ‘Wil je daar iets mee zeggen?’

‘Ja!’ riep Lola. ‘De geesten van vorig jaar spoken nog rond!’

Nestor rolde met zijn ogen. ‘Natuurlijk.’

Bianca greep haar kans. ‘Lola kan weleens gelijk hebben.’

‘Jullie zijn echt ongeloofelijk stom,’ besloot Nestor met zijn armen over elkaar geslagen. ‘Houd er gewoon eens over op. Dat was vorig jaar.’

Bianca was blij met de afleiding. Maar terwijl ze verder praatte, keek ze steeds vanuit haar ooghoeken in het rond. Nergens was het vosje te zien, ook al moest het hier ergens rondlopen. Het was alleen maar een kwestie van tijd voor iemand er per ongeluk overheen liep, want zo’n roodharig balletje zag je toch niet over het hoofd? Of wel?

Ineens klonk er boven een enorme klap. Het werd ogenblikkelijk doodstil aan tafel. Oma schudde haar hoofd. ‘Wie heeft er een raam laten openstaan?’

‘Dat was geen raam,’ antwoordde opa. ‘Zo klonk het niet.’

‘Ik ga wel kijken!’ riep Bianca snel. Iedereen keek haar verbaast aan.

‘Ik ga mee,’ stelde Lukas voor.

‘Dat – dat hoeft niet.’

‘Hé, je gaat echt niet alleen.’ Bianca kon hem wel zijn nek omwringen met zijn heldhaftige gedrag altijd. Zwijgend liepen ze samen de trappen op, terwijl Bianca met ingehouden adem om zich heen keek.

In de kamers stonden inderdaad geen ramen open. Alles was dus zogenaamd veilig. ‘Ik snap het niet,’ mompelde Lukas.

‘Misschien vloog er iets tegen het raam.’

‘Dat zal het geweest zijn.’

Opgelucht volgde Bianca Lukas weer naar beneden, maar voor ze aan het eind van de trap waren, schoot er iets langs haar heen. Het vosje duwde tegen Lukas’ been, die vooruit struikelde en op zijn billen de treden af stuitte.

‘Lukas!’ schreeuwde Bianca angstig.

Beneden bleef Lukas even stilliggen. Tegen de tijd dat Bianca bij hem was, zat hij gelukkig alweer overeind. Hij zag wit rond zijn neus, alsof hij moest overgeven en schudde zijn hoofd toen ze haar hand uitstak om hem te helpen.

‘Wat gebeurde er?’ loog ze.

‘Geen idee.’ Lukas lachte, maar het klonk te hoog. ‘Volgens mij struikelde ik over mijn eigen voeten.’

Bianca beet hard op haar lip. Stel dat Lukas van heel hoog naar beneden was gevallen, wat dan? Het vosje had hem niet met opzet omvergelopen, maar het was wel een heel gevaarlijke situatie... Bianca rilde onbewust en sloeg haar armen over elkaar.

Toen ze terug in de woonkamer kwamen, durfde ze niet om zich heen te kijken. Ze was als de dood dat de vos ineens midden op de tafel zou springen. Tot haar opluchting leek Lukas al van zijn avontuur bekomen: hij lachte en stoeide weer met Lola en Nestor, die niets merkten van Bianca’s zenuwen.

‘Moet iemand nog een stuk kip hebben?’ vroeg Oma. Ze liep naar de keuken, met een pan in haar hand en... BAM!

Een enorme bons scheurde het vrolijke gepraat aan stukken. Bianca sprong meteen recht overeind. Ze haastte zich naar haar oma toe, die midden in de keuken stond en met trillende vinger naar de kip wees die in een plas aan saus op de grond lag. ‘Een – een geest,’ zei ze met bibberende stem. ‘Ik zag er een!’

‘Oma,’ begon Bianca. ‘Dat...’

‘Zie je wel!’ stootte Lukas uit. ‘Ik viel daarstraks van de trap omdat iets me aanraakte.’

O, nee. Wat had Bianca gedaan? Als verdoofd keek ze naar haar steeds hysterischer wordende familie. Dit was het werk van de vos, dat kon niet anders. Ze had hem willen helpen, maar hij zorgde alleen maar voor problemen.

Ineens slaakte iedereen een gil. De reflectie van een schaduw schoot voorbij doordat de vos langs een lamp liep. Zijn vorm leek vergroot en veel enger – zelfs Bianca huiverde even.

‘We gaan er allemaal aan!’ gilde Lola.

‘Nestor, dit moet jouw geest zijn!’ riep iemand anders.

‘Wat heb ik hier nu weer mee te maken?’

‘Laten we ons ergens opsluiten.’ Iedereen struikelde over elkaar heen om zo snel mogelijk bij de kelder te komen. Bianca treuzelde achteraan, niet zeker over wat ze moest doen. Nog steeds wilde ze het vosje niet verraden. Het was niet zijn schuld dat hij in een familie terecht was gekomen die nog in geesten geloofde.

Ze schraapte haar keel. ‘Wacht even.’

Ogen gleden haar kant op, verward en nijdig. ‘Wat is er, Bianca?’ gromde haar vader. ‘Maak voort!’

Bianca hield voet bij stuk. ‘Gaan jullie maar. Ik zal proberen de geest te verjagen. Dat is mijn taak, vind ik. Ik heb de pompoen dan wel gevonden, maar die lijkt niet te helpen. Daarom moet ik dit pompoen probleem oplossen.’

De mond van haar opa viel open. ‘Ben je gek geworden? Een geest kun je niet verslaan.’

‘Wie zegt dat?’ vroeg Bianca met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Ik,’ antwoordde haar vader. ‘Jij gaat mee met ons.’

‘Nee.’ Bianca zette zich schrap. Zij had dit probleem veroorzaakt, dus zij zou het oplossen. Ze kromde haar tenen in het leer van haar schoenen, zodat ze geen stap meer kon verzetten. ‘Ik blijf.’

‘Bian –’ Haar vader werd onderbroken door een onaards gejack. Meteen stormde iedereen langs elkaar heen om als eerste bij de kelder te komen. Bianca liet de lichamen langs haar strijken en bleef staan. Zodra Lukas voor haar naar beneden struikelde, gooide ze de deur dicht.

Er viel een ijzige stilte. Met bonkend hard duwde Bianca een stoel onder de deurknop, zodat haar familie vastzat en zich niet zou bemoeien

met haar plan. Haar adem zat vast in haar keel toen ze zich omdraaide: niets.

Voetje voor voetje schuifelde ze door het huis. Overal kraakte dingen, alsof de meubels langzaam tot leven kwamen. Bianca's mond werd droog. Het is de vos, dacht ze steeds. Het is maar een vos.

En toch kwamen de haartjes in haar nek overeind. Het leek wel alsof ze bekeken werd, maar wanneer ze zich omdraaide, zag ze niets.

Buiten was het pikdonker. Ze keek door het raam in de voordeur en zag het akelig verlichte pompoengezichten naar haar glimlachen.

'Waar ben je toch?' mompelde Bianca. 'Jij klein...'

Plots besprong iets haar vanuit het kapstokrek. Bianca slaakte een gil toen pijnlijke klauwen in haar huid drongen. Naar adem happend spurtte ze de hal door, rende de woonkamer in en greep een kandelaar tussen haar vingers.

Met een plofje viel het vosje op de grond, vanwaar het haar uitdagend aankeek. Rond zijn snuit zaten vetvlekken van de kip die hij naar binnen had gewerkt en zijn zwarte oogjes glinsterden als keverschilden.

'Kom hier,' fluisterde Bianca. 'Jij...'

En toen zag ze het. Tegenover haar, in de hal, stond een enorme gestalte. Hij was diepzwart en had lange, vervormde ledematen. Bianca slaakte een gil die door haar hele lijf vibreerde en deinsde achteruit. Ze struikelde over iets en viel hard op de vloer. De vos kefte en jankte en vloog op de gedaante af.

'Auw!' schreeuwde een stem.

Bianca hapte naar adem. De vos gleeed recht door de gestalte heen, die in stukken leek te breken. Zodra hij een stap dichterbij zette, realiseerde Bianca zich dat ze naar een schaduw had gekeken.

Het was Nestor, die met de welp bungelend aan zijn shirt, naar binnen strompelde. 'Bianca,' bracht hij uit. 'Wat is dit?'

'Ik kan het uitleggen,' kreunde Bianca, deels van opluchting en deels van schaamte. Ze krabbelde overeind en haastte zich naar Nestor toe. 'Doe hem geen kwaad! Hij is geen geest.'

‘Dat heb ik ook wel door, ja,’ gromde Nestor. Hij schudde de vos heen en weer, die niet wilde loslaten. Bianca pakte het wollige, warme lijfje beet en trok er zachtjes aan. Grommend liet het jong los.

Opgelucht drukte Bianca het tegen haar trui aan. ‘Ik heb het gehad met jou,’ zei ze kwaad. ‘Je hebt de boel helemaal op stelten gezet.’

Het vosje kefte opstandig, maar bleef wel in haar handen liggen. Nestor schudde vol ongeloof zijn hoofd. ‘Dus al deze tijd...’

‘...was de vos de geest,’ knikte Bianca. ‘Het spijt me.’

Ze vertelde hem dat het beestje in de pompoen had gezeten en dat ze Nestor zelf even had verdacht, maar Nestor leek te verward om daar iets van te weten. Bianca legde hem uit dat ze het vosje had willen helpen, maar dat het nu wel duidelijk was dat het helemaal niet geholpen wilde worden.

Als bij toverslag hoorden ze op dat moment gekef. Nestor rende naar de voordeur en tuurde door het raampje naar buiten. ‘Daar heb je onze redding,’ mompelde hij. Bianca keek ook, en inderdaad, een grote moedervos stond in de sneeuw en snuffelde panisch aan de pompoen. Naast haar zaten twee verzopen welpen in de sneeuw, die er nogal zielig uitzagen met hun pelsjes plakkend tegen hun magere lijfjes.

‘Waarschijnlijk had ze hem daarin verstopt, en heb jij hem dus onbewust meegenomen van zijn moeder,’ bedacht Nestor. ‘Laten we hem maar teruggeven.’

‘Oké,’ fluisterde Bianca. Ze drukte haar neus even in de zachte vacht van het vosje en snoof zijn geur op. Hij rook naar kip en bos. ‘Ik ga je missen, maatje.’

Ze glimlachte, knikte naar Nestor en hij opende de deur.

De moedervos sprong meteen naar achteren. Haar kleine welpen keften en struikelden onhandig over elkaar heen in het dikke pak sneeuw dat klonters maakte in hun roodbruine vacht. Maar zodra Bianca het vosje liet zien, stak de moedervos haar neus in de lucht om te ruiken. Ze kwispelde met haar pluizige staart.

Het vosje tuimelde uit haar handen. Enthousiast rende het naar zijn moeder toe, die hem meteen overdekte met likken. Ze krulde haar lijf rond het zijne, keek op en knipperde traag met haar vochtige, zwarte ogen.

‘Bedankt,’ zei Nestor. ‘Volgens mij is dat wat ze wil zeggen.’

Bianca haalde haar schouders op, maar lachte wel.

Ze keken de vossenfamilie na, die langzaam door de sneeuw naar het bos liep. Zelfs voor ze waren verdwenen, zag Bianca hun pootafdrukken alweer verdwijnen onder nieuwe vlokken.

‘Ik zal hem missen,’ zei ze.

Nestor glimlachte.

‘Ik wil hem Pom noemen.’ Ze wees naar de pompoen. ‘Pom die voor het pompoen probleem zorgde.’

‘Fijne Halloween, Pom,’ zei Nestor grinnikend. Hij keek Bianca vriendelijk aan en sloeg een arm rond haar schouders. ‘Laten we naar binnen gaan.’

‘Waarom was je niet in de kelder?’ vroeg ze terwijl ze hun schoenen uitdeden in de hal.

‘Ik vertrouwde je niet,’ lachte Nestor. ‘Stiekem hoopte ik op een echt geest, zodat ik niet het enige buitenbeentje zou zijn, dus ik glipte weg.’

‘Nou, het leek wel alsof er een soort van geest was.’ Bianca grijnsde. ‘Ik weet wat we kunnen doen.’

‘Wat dan?’ Nestor fronste diep.

‘Wij hebben de geest samen verjaagd,’ legde ze uit. Ze gaf hem een speelse ellenboogstoot. ‘Jij en ik, samen. Dapper, heldhaftig, stoer. En dan zal iedereen snel vergeten dat jij vorig jaar even een foutje maakte. Wat denk je?’

Nestor leek even verbouwereerd, stond met zijn mond vol tanden. Toen sloeg hij zijn armen om Bianca heen. ‘Bedankt, Bianca. Dat zou ik heel tof vinden.’

Grijnzend liepen ze naar de kelderdeur om aan iedereen hun sterk aangedikte en extreem heldhaftige verhaal te vertellen, waarin Nestor en

Bianca het tegen wel vijf geesten hadden opgenomen, en ze natuurlijk allemaal hadden verslagen.

